

VESTERLUND GAARD 1917

**Vejsteluun
fylder
halvtreds**

(Frit efter Robert Burns)

Mel.: Auld long syne.

Skuld gammel tider rejn forgo
og stryges fræ wor mind?
Skuld gammel tider rejn forgo,
det er så læng, læng sind!
De skjønne daw ved søens bred,
de daw så let å find,
hvor vi i verden goer omkring,
vi håer dem i wor sind.

Vi hilser gamle Vejsterluun,
til løkk' med de halvtreds!
Vi sejer åll i denne stuun,
mæ dæ er vi telfreds!

De folk vi mindes vel i daw
som til wos dill' dæ ud,
Så manne no hertil kan draw
og se æ egn så prud.

Her lo jo kun en gammel goer
å tow smo jordløs hus',
og sådan gik så manne oer
i løj for vindens sus.

Og drengen passed sine foer,
i sø han vanded kall.
Men lyngen bejer og bejer groer
i sandjord, grus og al.

Og Vejsteluun blev støkket ud,
enhver kun find si plet.
Så manne kom fræ bøj herud
og war her daw og næt.

Vi var her mest, når daw var long
og natten den var lys.
Men hejsen kom vi gong po gong
og åltid te wor fryd.

Vi glemt å fæld så manne træer
fae de bløw ålt for stue,
og diefå er det æ så sær
æ udsigt er æ gue.

Og goer ed op, å goer ed nie,
så håe vi hie wor sted.
Vi ser dig åltid mier og mier,
for hie er åltid fred.

Kom vi hertil og wa forknøt,
det svandt som dug for sol,
og ålle håe vi da fortrøt,
at hie vi sat wor stuel.

Kom vi hertil, og vi var glad,
jo gladere vi bløw,
når hie omkring vor bord vi sad
og snakked nok så knøw.

Og bakke op og bakke nie
vi trawed manne gång.
Men ål den trawen egen rundt
kan gjør æ bjenn lidt tång.

Vi sejled sammel i æ sø
fra morgen te næt var ind'.
Den sø vi håe med ø ved ø,
en kjønne du ej find'.

Nu grønnes birk ved sø og strand,
på skrænt er gyvelguld.
Og enebær i lyngens land, –
du plet så underfuld!
De skjønne daw ved søens bred,
de daw så let å find,
hvor vi i verden goer omkring,
vi håer dem i wor sind.

K. G.